

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/3/2014
Identifikačné číslo spisu:	5011200918
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5011200918.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu K. X., bytom G., t.č. Y, pr. zast. JUDr. Mariánom Ďuranom, advokátom, so sídlom Tajovského 5, 010 01 Žilina, proti žalovanému Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Dončova 6, 034 01 Ružomberok, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č.k. 400857/1/2011 zo dňa 14. júla 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/408/2011-109 zo dňa 19. novembra 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/408/2011-109 zo dňa 19. novembra 2013 p o t v r d z u j e .

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.k. 400857/1/2011 zo dňa 14. júla 2011, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu vo veci uloženia trestu - „pokarhania“ podľa § 52 ods. 3 písm. a/ zákona č. 475/2005 Z.z., z dôvodu, že žalobca porušil § 39 písm. a/, b/ zákona č. 475/2005 Z.z. tým, že nesplnil príkaz službukonajúceho referenta režimu.

Krajský súd v Žiline posudzujúc správnosť záverov správnych orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 39 písm. a/, b/, § 57, § 58 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012 a dospel k záveru, že vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a postup správnych orgánov je v súlade so zákonom.

Podľa názoru krajského súdu je vymedzenie uvedeného skutku zrozumiteľné a nezameniteľné s iným skutkom. Uviedol, že skutok obsahuje v súlade s úpravou § 58 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z. označenie miesta, času a spôsobu jeho spáchania, ako aj okolnosti, za ktorých bolo disciplinárne previnenie, ktoré sa odsúdenému kladie za vinu, spáchané. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že v

súlade s úpravou konania o disciplinárnych previneniach, na predpísanom tlačíve mal žalobca možnosť sa k skutku, ktorý sa mu kladie za vinu vyjadriť, pričom toto svoje právo vyplývajúce z ust. § 58 ods. 3 cit. zákona aj využil, keď vyjadril svoje stanovisko a podpisom vyjadril súhlas s obsahom vyjadrenia, ktorý je súčasťou predtlaču. Konštatoval, že správny orgán dal žalobcovi možnosť sa ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, vyjadriť, čo aj učinil a umožniť mu aj navrhovať dôkazy. Ďalej uviedol, že z vyjadrenia odsúdeného vyplýva, že nepodal návrhy na vykonanie dokazovania a nevyjadroval sa k skutkovým okolnostiam veci - k popisu skutku, len komentoval spôsob komunikácie, ktorá nastala po tom, čo žalobca stlačil privolávacie zariadenie veliteľa zmeny a po jeho kontaktovaní bol upozornený por. V., aby tak nekonal, ale aby prišiel k nemu, čo nesplnil. Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že žalobca vo svojom vyjadrení nepoprel uvedené skutkové zistenie, čím nespochybnil, že nerealizoval pokyn - príkaz por. P. V., aby sa k nemu dostavil a s ním svoj problém riešil, čím bolo podľa názoru súdu preukázané, že porušil základné povinnosti odsúdeného vymedzené v § 39 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z.z.

Krajský súd mal za preukázané z vyjadrenia žalobcu v správnom konaní, že žalobca nespochybňoval skutkové zistenia - samotný popis skutku, ktorým malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu a neuvádzal skutočnosti, ktoré sú obsiahnuté v žalobe. Krajský súd zdôraznil, že nakoľko pre prieskum rozhodnutí správnych orgánov je podstatný skutkový stav v čase jeho vydania a súd v súlade s týmto stavom vykonáva prieskum rozhodnutí správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti OSP, súd nemohol na žalobné dôvody uvádzané v podanej žalobe, ktoré nekorešpondujú s jeho vyjadrením v správnom konaní, prihliadať a ich preskúmať, nakoľko tieto neboli tvrdené žalobcom v správnom konaní a nemohli byť vyhodnocované v správnom konaní, ktoré bolo ukončené vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného. Súd prvého stupňa vyhodnotil ako účelové a nepreukázané tvrdenie žalobcu, že nevedel o obsahu napadnutých rozhodnutí. Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie boli žalobcovi doručené, čo potvrdil svojim podpisom. Rovnako súd vyhodnotil aj námietku žalobcu, že sa nemal možnosť pred vydaním rozhodnutí k veci vyjadriť, príp. že celý obsah jeho vyjadrení správny orgán odmietol zaznamenať. Naviac, krajský súd poukazoval na skutočnosť, že tvrdenia žalobcu v predtlaču vyjadrenia odsúdeného k „záznamu o disciplinárnom previnení“, pokiaľ by aj boli pravdivé, nemôžu mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia vo veci, nakoľko nespochybňujú skutok, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie o disciplinárnom previnení a uložený disciplinárny trest. Čo sa týka námietky žalobcu o zaujatosti zo strany príslušníkov voči jeho osobe, ktorí už aj v minulosti dali podnet, resp. ústav dal podnet na trestné konanie voči jeho osobe, krajský súd poukázal na to, že tieto námietky z obsahu správneho spisu nevyplyvajú a tieto tvrdenia žalobcu s obsahom skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, nemajú reálne prepojenie, naviac z obsahu spisu nie je preukázané, že by správne orgány postupovali nezákonne, navyše tvrdenia žalobcu o zaujatosti príslušných orgánov žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a osôb, ktoré zaň konali, sú podľa názoru krajského súdu nekonkrétne a nemajú vecný súvis k prejednávanému disciplinárnemu previneniu.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca e-mailom, ktoré v zákonnej lehote doplnil právny zástupca žalobcu žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žalobca mal za to, že rozhodnutie krajského súdu má vady a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal postup krajského súdu, ktorý podľa jeho názoru nezohľadnil námietky žalobcu o tom, že nebol oboznámený s obsahom spisového materiálu a dôkazoch, ako aj námietky o tom, že správny orgán odmietol zaznamenať celý obsah vyjadrení žalobcu k prejednávanému skutku. Žalobca poukázal na to, že v čase prejednávania skutku p. T., ktorý spisoval jeho vyjadrenie vlastnou rukou, uviedol, že žalobca má uviesť len stručné vyjadrenie, pretože má málo miesta na predpísanom tlačíve. Uviedol, že sám vybral, ktoré vety a aký obsah vyjadrenia žalobcu zaznamená do

predtlačie vyjadrenia. Dodal, že skutočnosť, že obsah vyjadrenia je spísaný p. T., je ľahko zistiteľná. Súčasne uviedol, že okrem dôvodov uvedených na predtlačí, žalobca svoje námietky a sťažnosti spísal i formou listu zaslaného žalovanému - ÚVTOS Ružomberok. Žalovaný ich však podľa názoru žalobcu nepriradil k uvedenému spisovému materiálu o uložení disciplinárneho trestu, ale zaevidoval ich ako samostatnú sťažnosť a následne na ne odpovedal listami č. ÚVTOS 10-12/11-11 zo dňa 28.07.2011 a č. ÚVTOS 10-13/11-11 zo dňa 02.09.2011. Z uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že správny orgán nepredložil kompletný spisový materiál vzťahujúci sa k veci a zamlčal sťažnosti žalobcu voči uvedenému rozhodnutiu, ktoré napísal žalobca a teda rozhodnutie Krajského súdu nepredstavuje podľa jeho názoru zhodnotenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Má za to, že správny orgán nezaevidoval podanie obvineného a výlučne vychádzal iba z námietok a obsahu sťažnosti uvedeného na predtlačí. Zdôraznil, že ako osoba s obmedzenou slobodou je zrejmé, že žalobca nemá plné prostriedky na hájanie svojich práv. Žalobca vytýkal krajskému súdu, že sa nezaoberal otázkou porušenia povinností vyplývajúcich z porušenia povinnosti podľa § 39 písm. a/ a b/ zákona č. 475/2005 Z.z. a rozhodnutie krajského súdu i rozhodnutia žalovaného preto považuje v tejto časti za nepreskúmateľné. Ďalej namietal, že rozhodnutia žalovaného i krajského súdu sú arbitrárne, pretože neobsahujú uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých sú založené. Na záver poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 8Sžo/35/2012.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk <. www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podanej žaloby posudzoval, či je skutok, ktorého sa mal dopustiť žalobca disciplinárnym previnením a či správne orgány pri svojom rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

V prejednávanvej veci sa žalobca podanou žalobou domáha preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného o potvrdení prvostupňového rozhodnutia, ktorým bol žalobcovi uložený disciplinárny trest pokarhania podľa § 52 ods. 3 písm. a/ zákona č. 475/2005 Z.z. V zázname o disciplinárnom previnení č. 400857/1/2011 zo dňa 08.07.2011 sa uvádza, že dňa 08.07.2011 o 9:35 hod. na oddiele 2A došlo k disciplinárnemu previneniu, ktorého sa dopustil žalobca tým, že v uvedenom čase bez predchádzajúceho požiadania službukonajúceho referenta režimu por. P. V., prípadne službukonajúceho pedagóga por. T., ktorí boli obaja prítomní, stlačil privolávacie zariadenie veliteľa zmeny a kontaktoval ho. Po upozornení por. V., aby tak nekonal, keďže jeho problém mohol vyriešiť osobne a aby prišiel k nemu, odmietol splniť jeho príkaz a tým porušil § 39 písm. a/ a písm. b/ zákona o výkone trestu odňatia slobody č. 475/2005 Z.z. Dôkaznými prostriedkami sú okrem vlastného zistenia por. V. aj výpoveď svedka npor. F.D., ktorý k veci uviedol, že skutok sa stal, tak ako je uvedené v zázname. V zázname o disciplinárnom previnení je uvedené vyjadrenie žalobcu zo dňa 11.07.2011 podpísané jeho vlastnoručným podpisom. Uviedol, že sa rozprával s veliteľom zmeny, ktorý sa pýtal, kto zvoní. Rozprával sa s ním a referent

vstupoval do rozhovoru, pričom nemohol počúvať naraz obidvoch. Uviedol, že chcel spísať záznam a odmietli sa s ním rozprávať. Žalovaný v rozhodnutí o disciplinárnom treste zo dňa 11.07.2011 konštatoval, že bolo preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené a konštatoval, že menovaný porušil § 39 písm. a/ a b/ z.č. 475/2005 Z.z. v znení zákona č. 93/2008 Z.z. a to tým, že žalobca nesplnil príkaz službukonajúceho referenta režimu. Žalobca podal dňa 11.07.2011 sťažnosť proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho trestu, ktorú zamietol dňa 14.07.2011 príslušník zboru oprávnený rozhodnúť o sťažnosti proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho trestu podľa § 59e ods. 2 písm. b/ cit. zákona z dôvodu, že bolo preukázané, že skutok sa stal, tak ako je uvedené v zázname o disciplinárnom previnení.

Podľa § 1 zák.č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej spolupráce, Zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy na úseku výkonu väzby, výkonu trestu odňatia slobody, ochrany objektov zboru, objektov detenčného ústavu a v ich blízkosti, ochrany verejného poriadku a bezpečnosti v objektoch súdu, objektoch prokuratúry a v ich blízkosti.

Podľa § 2 ods. 1 zák.č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej spolupráce, zbor organizačne tvoria a) generálne riaditeľstvo, b) ústavy na výkon väzby, ústavy na výkon trestu odňatia slobody, ústav na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých a nemocnica pre obvinených a odsúdených (ďalej len „ústav“).

Podľa § 4 ods. 1 písm. s/ zák.č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej spolupráce, zbor v rámci svojej pôsobnosti plní úlohy orgánu štátnej správy a iné úlohy, ak tak ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Podľa § 39 písm. a/ a b/ z.č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 08.07.2011, odsúdený je povinný a) plniť povinnosti uložené týmto zákonom a ústavným poriadkom, b) plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru a zamestnanca zboru, zachovávať zásady slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádza do styku.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, odsúdený je disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie.

Podľa § 52 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo zákazu podľa tohto zákona, predpisov na jeho vykonanie alebo ústavného poriadku odsúdeným. Disciplinárnym previnením je aj konanie, ktoré má znaky priestupku podľa osobitných predpisov.

Podľa § 52 ods. 3 písm. a/ zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, za disciplinárne previnenie možno odsúdenému uložiť tieto disciplinárne tresty: a) pokarhanie.

Podľa § 57 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, právo udeliť disciplinárnu odmenu a uložiť disciplinárny trest odsúdenému má v rozsahu ustanovenej právomoci riaditeľ ústavu, vedúci otvoreného oddelenia, vedúci oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu, vedúci oddelenia výkonu trestu a pedagóg.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, o disciplinárnom previnení odsúdeného sa pred uložením disciplinárneho trestu spíše záznam na predpísanom tlačíve. Zo záznamu musia byť zrejmé údaje o disciplinárnom previnení, najmä označenie miesta, času, spôsobu jeho spáchania, okolnosti, za ktorých bolo disciplinárne previnenie spáchané. Záznam o uložení disciplinárneho trestu sa po jeho vykonaní založí do osobného spisu odsúdeného. Uloženie disciplinárneho trestu, jeho druh, dôvod a dátum uloženia sa zaznamená do osobnej karty odsúdeného.

Podľa § 58 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, pred uložením disciplinárneho trestu musia byť objasnené okolnosti spáchania disciplinárneho previnenia a preukázaná vina odsúdeného. Odsúdenému sa pred uložením disciplinárneho trestu musí umožniť, aby sa k veci

vyjadril.

Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, vyjadrenie odsúdeného sa uvedie na predpísanom tlačíve a predloží sa mu na podpis. Ak odsúdený odmietne vyjadrenie podpísať, príslušník zboru v prítomnosti tretej osoby uvedie túto skutočnosť na predpísanom tlačíve, pripojí dátum, svoj podpis, meno a priezvisko prítomnej tretej osoby a jej podpis.

Podľa § 58 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho trestu sa prihliada najmä na povahu a závažnosť disciplinárneho previnenia, spôsob jeho spáchania, následky a okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia, pohnútky a doterajší postoj odsúdeného k plneniu povinností.

Podľa § 58 ods. 5 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, disciplinárny trest možno odsúdenému uložiť do 30 dní odo dňa, keď sa o disciplinárnom previnení dozvedel ktorýkoľvek príslušník zboru alebo zamestnanec zboru v ústave, najneskôr však do jedného roka odo dňa jeho spáchania. Ustanovenie tohto odseku sa nepoužije na konanie o ukladaní sankcie za konanie, ktoré má znaky priestupku; vtedy sa postupuje podľa osobitného predpisu.

Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, ak konanie, ktoré má znaky priestupku, spáchané počas výkonu trestu bolo predmetom prešetrovania iného orgánu, lehota na uloženie disciplinárneho trestu začína plynúť dňom, keď sa ktorýkoľvek z príslušníkov zboru s disciplinárnou právomocou dozvedel o výsledku vyšetrovania.

Podľa § 59 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z.z. v znení účinnom k 31.12.2012, iným orgánom podľa odseku 1 sa rozumie súd, orgán činný v trestnom konaní, správny orgán a orgán oprávnený vykonávať príslušné prešetrovanie alebo kontrolnú činnosť.

Najvyšší súd zastáva názor, že disciplinárne tresty osôb vo výkone trestu odňatia slobody sa zaraďujú medzi verejné disciplinárne delikty. Dopustiť sa ho môže len osoba, ktorá je v právnom vzťahu k inštitúcii verejnoprávneho charakteru (v danom prípade ústav na výkon trestu odňatia slobody) a je povinná zo zákona dodržiavať pravidlá, ktoré tvoria vnútorný poriadok fungovania takejto inštitúcie. S porušením tejto zákonnej povinnosti sa spája nepriaznivý následok - disciplinárny trest, ktorý má represívny charakter. V zmysle uvedeného, disciplinárne tresty osôb vo výkone trestu odňatia slobody ukladané podľa zákona č. 475/2005 Z.z. odsúdeným predstavujú takú formu rozhodnutí v rámci disciplinárnej právomoci, ktorých zámerom a právnym obsahom je dosiahnutie účelu výkonu trestu odňatia slobody ako jedného zo základných právnych prostriedkov v rámci trestného zákonodarstva. Z administratívneho spisu je zrejmé, že zo strany príslušníkov zboru išlo o vykonanie dozoru nad odsúdeným vo výkone trestu odňatia slobody a to zabezpečenie eskorty žalobcu na ortopedické a kožné vyšetrenie do civilného zdravotníckeho zariadenia, ktorá sa však nezrealizovala, keďže žalobca zostal neustrojený aj napriek skutočnosti, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody dňa 08.07.2011 nepovolil úľavu v ustrojenosti odsúdených. V danom prípade je nepochybné, že sa žalobca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré je potrebné posudzovať ako delikt na úseku verejnej správy, keďže žalobca bol povinný rešpektovať zákon o výkone trestu odňatia slobody a s ním súvisiace predpisy.

V predmetnej veci sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa, že v odôvodnení rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu je zrozumiteľne vymedzený skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia v nadväznosti na konkrétne zistené skutočnosti, ktoré viedli k uloženiu trestu žalobcovi - pokarhania. Najvyšší súd mal zo záznamu o disciplinárnom previnení č. 400857/1/2011 za preukázané, že žalobca mal možnosť sa k predmetnému skutku vyjadriť a aj sa k nemu vyjadril v súlade s § 58 ods. 3 zák.č. 475/2005 Z.z. V disciplinárnom konaní bol vypočutý správnym orgánom prvého stupňa svedok, ktorý potvrdil disciplinárne previnenie u žalobcu, preto námietka žalobcu ohľadom nedostatočného zisťovania skutkového stavu správneho orgánu nie je na mieste.

Vzhľadom na nepochybné zistený skutkový stav veci, nezistil Najvyšší súd také vady konania pred správnym orgánom, na ktoré by musel prihliadať ex offio a ktoré by mali a mohli mať vplyv na zákonnosť vydaných správnych rozhodnutí. Námietku žalobcu, že správny orgán bol zaujatý k osobe žalobcu a mal zabrániť prípadnému uplatňovaniu jeho práv, považuje Najvyšší súd za právne irelevantnú a účelového charakteru.

Vzhľadom na vyššie uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v medziach podaného odvolania dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodné, a preto rozhodol podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.